

Uniātu bazilika ir bijusi tik daļa un Jēkabpils vidē iederīga, ka to uzgleznojis arī Johans Kristofs Broce.

Jēkabpils Vissvētās Dievmātes patvēruma baznīcai ir divas vēsturiskās piederības – 1783.gadā tā uzcelta kā uniātu jeb grieķu katoļu klosteris, bet 1839.gadā, kad Polijas virsvaru reģionā nomaina Krievijas impērija, tā nonāk iepriekš aizliegtās pareizticīgās baznīcas pārziņā. Garīgā dzīve te pārtrūkusi vien padomju periodā, taču vienmēr, labos un sliktos laikos, priekos un bēdās, Dievmāte baznīcu ir nosargājusi – par to ir pārliecināta **Irina Gubere**, cilvēks, ko pats liktenis ir izraudzījis, lai šī unikālā bazilika atdzimtu no drupām.

► Šī Dievmātes ikona ir apšaudīta Pirmā pasaules kara kaujās, ateisma laikus pārdzīvojuši vecticībnieku lūgšana nama bēniņos, bet no zagļiem izvairījusies kā kanonam neatbilstoša.

Dievnams nekad nenodos

Elvita Ruka

Zem dievmātes plūvara

Irina ir dzīvespriecīga, vitāla kundze, kas māk apieties gan ar papīriem, gan cilvēkiem. Kā diplomēta ekoloģe viņa strādājusi vēl padomju laikos, taču kvalifikācija un personiskās īpašības bijušas augstā vērtē arī mūsdienās, kad viss rajons viņu iepazīsin kā saprātīgu vides inspektori. Mēle viņai ir istajā vietā un enerģijas netrūkst – tas ir pirmais iespaids, kas pieejams

svešiniekam. Šobrīd, kad bērni izauguši un darba gaitas pabeigtas, galvenais dzīves uzdevums rit pilnā sparā – Irina tic pati un iedvesmo citus, ka Dievmātes patvēruma baznīca ir atjaunojama. Nav nevienas sarunas, kad Irinai neizspruktu kāda asara – tik ļoti ar gadu tūkstošu mijā teju sagruvušo dievnamu saplūdusi viņas dvēsele, taču nav nevienas sarunas, kas nebeigtos ar konkrēta nākamā darba izklāstu. Irina zina katru akmeni, ikonu, kolonnu un to, kas tai apakšā, zina, kā jāiet pa

solišiem. Kad visiem citiem, prātīgajiem, licies, ka darbs nav paveicams, viņā esot “ieslēgusies muļķīte” – neko nezina, kas tālāk, bet tagad darām tā...

“Piedzimu, uzaugu, dzīvoju Jēkabpili, bieži gāju garām šai baznīcai. Sākumā te bija sporta

Irina Gubere pie akmens jeb sienas altāra, kas atdzimst par nezināmā “engēļa Vitālija” ziedotajiem līdzekļiem.

zāle, tad mēbeļu noliktava, muzeja filiāle... Atceros seno laukakmeņu žogu, ko apbrīnoju kā bērns. Vēlāk staigāju un skatījos, kā dievnams pamazām mirst, kā nojauc žogu, kā koki izaug arvien lielāki un baksta jumtu, kā baznīca stāv pamesta, vientuļa un nevienam nevajadzīga,” sākotnējo saikni ar seno uniātu baznīcu atklāj Irina. Viņa atzīst, ka baznīcā pa istam ienākusi kā pieaudzis cilvēks un Jēkabpils Nikolaja Brīnumdarītāja baznīcā nokristījusies vien trīsdesmit astoņu gadu vecumā. Ģimenē gan reliģiskās saknes ir bijušas spēcīgas – tēvs bija latviešu katolis no Piedrujas, māte – krievu pareizticīgā no Pēterburgas piepilsētas Gatčinas. Mamma līdz Latvijai nokļuva kara laika bēgļu gaitās.

“Atgriezties nebija iespējams, visus, kas bija izdzīvojuši vācu laikos, padomju vara automātiski uzskatīja par nodevējiem,” Irina skaidro ģimenes vēsturiskās likteņgaitas. “Mamma mamma gan atgriezās Krievijā, tikai ne savās mājās, bet pie māsas Jaroslavļas apgabalā pie Volgas,” atklāj Irina, un tas ir būtiski. Tieši pie vecmāmiņas uz Pievolgu viņa sūtīta ik vasaru

Pie likteņupes Daugavas pavisam tuvu viena otrai atrodas divas svētvietas - Svētā Gara klosteris un Dievmātes patvēruma baznīca.

brīvdienās, bet tur saglabājies izcili skaistais un neskartais Tutajevas klosteris, kurā vecmāmiņa reizi gadā vedusi Latvijas mazmeitu nolūgties.

“Biju baznīcas dzīvi tikai redzējusi, bet ne iesaistījusies. Tā nu savos “tuvu četrdesmit” dzīvē jutos kā apmaldījusies. Tad nomira māte, un viņas nāve man deva tādu triecienu, ka likās – neatgušos nekad. Tik vientuļa, tik pamesta, tik bēdu sagrauzta... Tagad saprotu, ka māte ar savu nāvi mani ieveda baznīcā. Toreiz Jēkabpilī kalpoja brīnišķīgs cilvēks, tēvs Pjotrs. Dzīvoja ar savu sieviņu Gaļinu, staigāja veltenišos, smaidīja un lūdzās. Toreiz baznīcā biju jaunienācēja, nespēju novērtēt liturģijas smalkumus vai teoloģiskas nianšes, bet sirds pie viņa ļoti tiecās. Viņš bija ļoti vienkāršs, nekad neplātījās, taču patiesībā bija ne tikai vieds, bet arī ar augstāko akadēmisko izglītību, mācījies Pēterburgas garīgajā seminārā. “Trakajos deviņdesmitajos” viņš bija uzzinājis, ka Dievmātes Patvēruma baznīcas vietā jau paredzēta autostāvvietas izveide. Ēka bija pašvaldības bilancē, nezinu, vai to grasījās

nojaukt vai tikai pagalmā ierīkot stāvvietu, bet tāds plāns bija. Un, lai šī vieta, kur katrs akmens ir svētīts, tādu barbarismu nepiedzīvotu, tēvs Pjotrs kopā ar Līvānu mācītāju sāka vākt dokumentus, lai baznīcu attiesātu. No sinodes nekādas pretimnākšanas nebija, gluži pretēji – tēvu Pjotru steigšus pārcēla tuvāk Krievijas robežai, bet viņš paspēja dot svētību: “Neļaujiet baznīcai nomirt! Kad dievnams jūt, ka par to lūdzas un rūpējas, viņš pats sevi atjauno. Dievmāte ir žēlsirdīga un palīdz, tādu brīnumainu gadījumu ir daudz. Ja jau tik ilgi dievnams ir nostāvējis, ja vairākkārt licies, ka pēdējais brīdis ir klāt, bet baznīca tomēr ir izdzīvojusi, tad tā patiesi ir zem Dievmātes plīvura.”

Kurš cits, ja ne es

Gan telpiski, gan vēsturiski Dievmātes Patvēruma baznīca bijusi ļoti cieši saistīta ar pavisam netālo Svētā Gara klosteri. Pēc uniātu darbības aizliegšanas 1850. gadā tika nolemts abas draudzes apvienot, bet dievkalpojumi notika abos dievnamos. 1853. gadā izrādījās, ka Svētā Gara

klostera ēka ir tik sliktā stāvoklī, ka turpināt to izmantot ir bīstami, tāpēc draudze pārcēlās uz blakus esošo, plašo un majestātisko Dievmātes Patvēruma baziliku. 1878. gada Jēkabpils ugunsgrēka laikā, kad liela daļa pilsētas ēku nodeg, tā brīnumaini izdzīvoja un paliek neskarta. Kad 1888. gadā tiek uzcelta jaunā Svētā Gara klostera ēka, dievkalpojumi atkal notiek abās baznīcās, un tās turpina sadzīvot cieši blakus. Neatkarīgās Latvijas laikā klosterī pulcējās latviešu draudze, bet bazilikā dievkalpojumus apmeklēja krieviski runājošie. Padomju laikā darbojas tikai klosteris un tieši tur patvērumu atrod slēdzamās Dievmātes Patvēruma baznīcas ikonas un liturģiskie priekšmeti – īsta sakrālā un mākslas bagātība. Tieši klosterī bija un ir augstākā garīgā vadība, kas dod svētību nākotnes iecerēm.

“Pēc tēva Pjotra uz klosteri atnāca tēvs Aleksejs un kādā draudzes sapulcē, kur manis nebija klāt, man vienkārši šo pienākumu uzlika. Piezvanīja un nostādīja fakta priekšā – Ira, tu atjaunosi Dievmātes Patvēruma baznīcu! Bet es tolaik nezināju, kā savus bērnus pabarot! Mans diploms nevienam nebija vajadzīgs, piepelnījos ar matu griešanu. Darbā pastāstīju meitenēm, kas bija sašutušas, – neesi muļķe, neļaujies, atraduši kreiso! Man arī tā pirmajā mirklī likās. Taču naktī visu pārdomāju

un sapratu – kurš cits, ja ne es? Vai tās draudzes vecenītes atjaunos baznīcu? Pamodos un piekritu. Es vienkārši nespēju redzēt to, ko skaidri saskatīja citi, – drupas, bezcerību, sabrukumu. Neredzēju, ka augšā nav logu, ka durvis krit virsū, ka baloži līdinās, ka nav grīdu, ka visas sienas saplaisājušas... It kā Dievmāte man plīvuru pār acīm būtu nolaidusi, lai es nenobītos! Tobrīd zināju tikai vienu jēdzienu – “poslušāņīje” jeb “pazemīga kalpošana” – tas nozīmē, ka jautājumus neuzdod.”

Velns nesnauz

Kalpošana nesākās viegli, pārbaudījumi nāca no visām pusēm, taču tie pat paātrināja procesu, ir pārliecināta Irina. “Ēku mēs pārņēmām 2004. gadā, bet notikumi risinājās jau iepriekš. Nekas nebija vienkārši, neskaidrība bija gan papiros, gan nākotnes nodomos. Tad, divtūkstošo gadu sākumā, 19. decembrī eju no klostera svētku dievkalpojuma, ir auksti, sniegs snieg. Eju garām, skatos – mūsu baznīcā kaut kas notiek, pa durvju apakšu spīd gaisma. Domāju, ka rādās, nevar taču būt... Tomēr nākamajā rītā sirds nav mierīga. Atnāku, durvis vaļā, joma vidū stāv tāds kā zāģēšanas statīvs, pāri dēlis, kas notecējis ar asinīm, blakus augšpēdus pagriezts krusts. Sātānisti! Uzreiz pie policistiem aizskrēju, sacēlu visus kājās. Tad

arī tēvs Aleksejs deva svētību glābšanas darbiem – līdz tam visi vilcinājās, neviens īsti neticēja, nesaprata, kāpēc vajag... Bet, ja jau sātanisti uzdarbojas, tad ir jāstājas pretī! Ar ļaunumu ir jācīnās, tāds ir baznīcas uzdevums,” Irina atstāta dramatisku epizodi atjaunotnes ceļā.

“Lai sakārtotu dokumentus, četrus gadus ilga tiesas darbi. Šajā laikā pazaudējām mācītāja māju, kur pašvaldība ierīkoja kamīnzāli. Te bija vesels komplekss, uniātiem bija arī skola un slimnīca! Senajās klostera telpās tagad ir kultūras nams un bibliotēka. Ulmaņa laikos tas bija Aizsargu nams, prezidents pats solīja, ka vajadzētu atdot vēsturiskajam īpašniekam – baznīcai, bet nekā... Tagad tiesā pat bija jāsauc liecinieki, ka te tiešām notikuši pareizticīgo dievkalpojumi, nevis katoļu... Bet mums ir daudz dokumentu, arī unikāls pateicības raksts par to, ka mūsu draudze ziedojusi desmit latus Brīvības pieminekļa celtniecībai – toreiz tā bija liela nauda! Pareizticības aspektu pierādījām, to nevarēja atspēkot. Pašvaldībai baznīcas ēku īpaši nevajadzēja, bet arī sinode, šķiet, baidījās uzņemties pilnu atbildību. Viņi redzēja visu, kas slikts, bet es uz to aizvēru

acis – ieslēdzu sievišķīgo vientiesību. Cilvēki ļoti piesardzīgi izturējās, pat mantojuma sargi tikai pēc desmit gadiem atzina, ka vairs nebaidās baznīcā ienākt,” glābšanas darbu sākumu atceras Irina, kurai ar pirmo darbošanās brīdi uzradušies gan kvēli aizstāvji, gan neslēpti ienaidnieki. Par beidzamajiem kundze neraud, bet uztver kā “samierināšanās pārbaudījumu”, lai arī sirds dziļumos tenkas un apvainojumi sāp joprojām.

“Tas, šķiet, ir cilvēka dabā – uzreiz runāja, ka Irina zog naudu un iedzīvojas, kāpēc gan citādi tādu bezcerīgu darbu būtu uzņēmusies? Kādam citam likās, ka ar ekskavatoru un kamaziem no baznīcas izved ārā svētību, ka tā ir tieši sapuvušajos dēļos un gruntī – aizžēlojās līdz pat sinodei! Klosters draudze arī bija piesardzīga un pat aizdomīga – kāpēc vajag otru baznīcu? Daudzi pilsētnieki grozīja pirkstu pie deniņiem. Savukārt bijušais pilsētas mērs Leonīds Salcēvičs ļoti atbalstīja un aizstāvēja, neļāva padoties. Grūti gāja. Papīra darbus jau neviens neredz, bet tie ir tik sarežģīti – arhīvi, tiesvedība, projekti, saskaņošanas, viens kabinets pēc otra... 2004. gadā Valsts kultūras pieminekļu

aizsardzības inspekcija mūsu baznīcu iekļāva 100 apdraudētāko pieminekļu sarakstā. Kad pirmo reizi inspekcijai rakstijām projektu, prasījām tikai 500 latus ekspertīzei. Četras reizes atteica, kamēr piektajā iedeva,” glābšanas darbu sākumu atceras Irina, bet arī tad “velns nesnauda” – kad pirmo reizi ievilkā elektrību, naktī tika nozagti visi vadi – tur taču krāsainais metāls bija! Signalizācija ilgi darbojās pati no sevis, it kā pārdabiski spēki pretotos... Paradoksāli, bet pretim stāvēja arī savējie. Kad remontēja blakus esošo Brīvības ielu un mainīja pilsētas ūdensvadu, Irina uzreiz saskatīja iespēju. Tika padarīts darbs, ko novērtēja gan ar plusa, gan mīnusa zīmi.

“Uzreiz aizskrēju uz klosteri, tur jau galvenais bija tēvs Ilarions, un saku – sataisām grīdu! Tehnika pati pie durvīm piebraukusi, kāpēc neizmantot? Viņš neizpratnē – kāda grīda, mums taču naudas nav! Jūs izraksiet un nevarēsiet aizbērt, ko tad? Es saku – varbūt tā ir, bet, ja nepamēģināsim, neuzzināsim! Viss bija labi, “bobkatiem” mums blakus bija stāvvietā, piemaksājām par darbu, un viss tika paveikts. Kanalizāciju vilka visiem, mums par 200 eiro ierīkoja gan ūdens padevi, gan tualetes. Un tad sākās – Ira “pietaisījusi” visu baznīcu! Sākās skandāls, ko daži cilvēki nebeidza kurināt. Bet tualetes telpa taču jau vēsturiski bija iekšā! Visu saskaņojām gan ar celtniekiem, gan garīdznie-

kiem. Tēvs Ilarions uzklausa – kur gaismekļi, cik pakāpieni utt. Un tad šausmīgais jautājums – vai mēs baznīcā ierīkojam tualeti? Viņš vienā mierā atteica – taisām, bet bija daži cilvēki, kas pēc tam atteicās dievnamā ienākt,” atstāta Irina un pāriet pie gaišās puses – lūgšanas un veselais saprāts visu salicis savās vietās. Vispirms pilsētnieki skatījās, kā baznīca lēnām mirst, tagad skatās, kā pakāpeniski atjaunojas.

Paklāji uz zemes un lūgšanas caurvējā

Kopš 2004. gada klostera draudze sāka Dievmātes Patvēruma baznīcā atzīmēt tās svētkus – tie ik gadus ir nepārejošā datumā, 14. oktobrī. Pēc tradicionālā ticējuma šajā dienā esot uzsnidzis pirmais sniedziņš – Dievmātes plīvurs, bet Jēkabpīli vienmēr uzspīdējusi saulīte. Dārzā notikusi “trapeza”, uzklāti galdi, lai cilvēki var pabūt kopā. Iekšā bijis šausmīgs caurvējš un aukstums, tāpēc labāk ārā.

“Pirmajos dievkalpojumos uz zemes uzklājām paklājus, sanesām ikonas, pēc tam nesām prom. Joprojām likās – kāpēc to vajag? Bet cilvēki viens pēc otra – kā atnāca, tā iemīlēja šo vietu, gan savējie, gan sveši. Par vienkāršību, par likteni, par amplitūdu... Pēc katras lūgšanas kaut kas mainījās uz labu. No Lieldienām līdz Dievmātes plīvura svētkiem katru piektdienu kalpojām aizlūgumus – dažreiz pāris

“Ši bija ļoti bagātīga baznīca, kuras ikonas un sakrālie priekšmeti ir pelnījuši atgriešanos senajā mājvietā,” ir pārliecināta Irina Gubere un viņas domubiedri.

TAS, ŠĶIET, IR CILVĒKA DABĀ – UZREIZ RUNĀJA, KA IRINA ZOG NAUDU UN IEDZĪVOJAS, KĀPĒC GAN CITĀDI TĀDU BEZCERĪGU DARBU BŪTU UZŅĒMUSIES? KĀDAM CITAM LIKĀS, KA AR EKSKAVATORU UN KAMAZIEM NO BAZNĪCAS IZVED ĀRĀ SVĒTĪBU, KA TĀ IR TIEŠI SAPUVUŠAJOS DĒĻOS UN GRUNTĪ – AIZŽĒLOJĀS LĪDZ PAT SINODEI!

cilvēku, dažreiz vairāk. No sākuma ziedojumu nebija, bet tad radās. Lielas naudas nekad nebija, taču pietika tieši tam, kas ielānātos. Pirmais celtnieks, Saša, atnāca, kad sliekšnis bija nopuvis un ieburcis, lejā bedre, pāri dēlis. Priekšnama sienā liela plaisa, mēs tur salikām puķes, lai neredz. Varbūt tiešām neredzēja, bet visi vienmēr iemilējās šajā ēkā... Saša arī pārkāpa bedri, nopētīja, kas darāms, un prasa – vai nauda jums ir? Es saku, jā, Saša, nauda mums vienmēr ir! Cik vajag, tik Dievmāte iedod! Toreiz teju bijām savākuši 700 eiro, bet, kad Saša uztaisīja tāmi, tad tieši tik arī sanāca. Tad Salcevičs iedeava logiem 3000 eiro. Kad augšā logus ielika – skatījos un priecājos, o, dievnams jau atjaunots!” Irina arī pēc gadiem no savīļņojuma notrauš asaru un uzreiz piemin sirmo kundzi, kas katru mēnesi baznīcas atjaunošanai atdod 20 eiro no savas pensijas – lai arī remontu par to neveiksi, Dievmāte to noteikti redz!

“Pirms projekta veicām lāzeru ekspertīzi. Tā parādīja, ka stāvam uz augsta dolomīta kalna, taču pamati ir slikti. Jumts tur kolonnas, nevis otrādi, jo apakšā ir veca upes gultne. Kad kolonnu pamatus atrakām, tad redzējām, ka tās balstās uz kaut kādām dūņām... Kad celtnieki sāka tās stiprināt, tad bija ekstrēma situācija. Biju tieši pie masiera, guļu un izbaudu, kad zvana darbu vadītājs. Saka, mēs te kolonnu pamatus atrakām, no vienas puses, no otras... Un tagad tās ar skaļu troksni plaisā, līdz pašai augšai! Es tikai atpogu pajautāt – jums ķiveres ir? Viņš saka – neglābs! Es uzlecu no masāžas galda, zvanu tēvam Ilarionam, saku – ātri ņemiet svēto ūdeni un steidzieties uz baznīcu, svētījiet kolonnas! Viņš bija klāt pēc 15 minūtēm, aplacīja katru kolonnu, nolasīja lūgšanu, un viss pārstāja, plaisas apstājās,” vienu no glābšanas brīnumiem atceras Irina.

“Visvairāk mums palīdzēja valsts – Nacionālā kultūras

mantojuma pārvalde divas reizes piešķīra 10 000 jumta remontam, 15 000 kolonnu stiprināšanai, pāris reizes vēl mazākas summas citiem glābšanas darbiem. Pilsēta 2020 gadā atvēlēja 10 000 eiro fasādes remontam, bet 6000 logu projektam un 5000 grīdai pašī sakrājām – kas tikai pa šiem gadiem nav izdarīts!” katru etapu kopā ar izmaksām gatava uzskaitīt Irina, kas uzslavas par labu projekta dokumentāciju un atskaitēm saņēmusi ne tikai no NKMP, bet arī Valsts kontroles – ierēdņa iemaņas viņai šajā darbā noderējušas tik pat daudz, cik ticība Dievmātes palīgam.

“Mums ir eņģelis Vitālijs, neko vairāk par viņu nezinām. Ziedojumu konts bija publiski redzams pie baznīcas. Apmēram pirms trīs gadiem katru mēnesi mūsu Valsts kases kontā sāka ienākt 100 eiro. Ja viens mēnesis tika izlaists, tad nākamajā Vitālijs ieskaitīja par diviem. Viņš par sevi nekad nav devis nekādu ziņu. No personas koda redzēju, ka viņam ir nedaudz pāri četrdesmit. Tagad Valsts kases kontu slēdzām, bet no viņa iemaksām sakrājušies 3000 eiro. Līdz šim mēs atļāvāmies tikai glābšanas darbus, par ikonām pat nesapņojām. Savulaik klosteris bija ļoti nabadzīgs, bet mums ikonostass un iekārtas bija ļoti greznas. Tagad visas mūsu ikonas ir klosterī. Mums ir “sānu altāri” jeb akmens kioti – par Vitālija ziedojumu meistars ir atjaunojis abus divus. Viens izmaksāja 2400 eiro, otram par 600 eiro salaboja rotājumus. Vai nav brīnums? Neviens meistars nekad nezina, cik tieši mums ir naudas, bet sanāk kā nomērits. Mums pašiem tas būtu nepaceļami, bet tagad – ir sākusies restaurācija, ne tikai glābšana,” Irina atkal un atkal nākotnē raugās ar cerībām un redz jau nākamo soli – sapņu tuvākais iemiesojums ir atjaunots zvanu tornis. To ir pelnījusi lepnā bazilika un pilsētas panorāma, to saskatītu

Tukša, bet garīgā spēka piepildīta - tāpēc arī izdzīvojusi.

un dzirdētu visi, kam sirds liek skatienu pavērst uz debesīm.

Dzimtās ikonas

Svētība nezūd, bet manta dievnamā atgriežas pamazām.

“Pēc tradīcijas dievnama vērtos ir ikona. Atjaunotnes sākumā mums bija ielikta papīra reprodukcija – kāda nu bija. Tad Jēkabpils ievērojamai kultūras darbinieku ģimenei, Čehoviem, atbrauca sievasmāte no Krievzemes un prasa – kāpēc jums Pokrova baznīcas vērtos ir Kazanā Dievmāte? Mēs tikai noplātījām rokas, bet Čehovu ģimene pēc laika mums uzdāvina Pokrova ikonu! Bet tā tik liela, tik skaista, ārā ies bojā... Un tad notika brīnums. Krāmējot klostera noliktavu, nejausi atradām nelielu, senu vēsturiskajām fotogrāfijām, un izrādījās – tieši tas ir oriģināls! Tagad savā vietā,” atklāj Irina.

Cits Dievmātes atveids izdzīvojis vēl pārsteidzošāk. Klosters mūks Vjačeslavs aizbraucis uz Trošku vecdicībnieku dievnamu pie sava drauga, kas tur kalpojis. Dievnams tikko ir bija apzags, viss iznests, tikai viena ikona stāv – nav paņemta tādēļ, ka ne pēc kanona gleznota, bet varbūt pati sevi aizsegusi. Vjačeslavs, kas pētījis

Dievmātes Patvēruma baznīcas vēsturi, uzreiz tajā atpazinās piederību.

“Mūsējā! Ar visām ložu pēdām! Pirmajā pasaules karā mūsu baznīcu ļoti apšaudīja, ikonas sašautas, tikai sejās nav trāpīts. Šo pēdējais mācītājs bija aiznesis mājās, bet pats izsūtīts. Māsa nobijusies, paslēpusi pie vecdicībniekiem bēniņos. Atradās, kad mēs pirmo reizi nolasījām aizlūgumu,” Irina atceras ar prieku. Tad viņa ar draudzeni luterānieti braukusi tai pakal, tad ar pateicību pieņēmusi kā tēva Vasilija dāvinājumu, tad nodevusi glābšanā klosterī, kur mazo Svētā Nikolaja baznīciņu pēc Pirmā pasaules kara postījumiem atjaunojusi latviešu draudze. Tur nu sevi pasargājusī ikona gaida, kad to ar cieņu nogādās istajā mājvietā – Jēkabpils Vissvētās Dievmātes pareizticīgo baznīcā, ko ar sirds degsmi atjauno Irina Gubere un viņas komanda – daudz, ļoti daudz labu, saprotošu, gaiši domājošu un strādīgu cilvēku.

“Man vienai nekas nebūtu pa spēkam. Tas ir Dievmātes atbalsts un ļoti daudz palīgu,” par savu mūža darbu viņa ir laimīga – cilvēki var nodot, bet dievnams nekad.